

nuftig Statsøkonomi, tror jeg dog, at vi skulle være lidt forsigtige med særlig i daarlige Tider at opstille Sparsommelighed som en almengyldig Regel, at nu kan der ikke være Tale om, at Staten engagerer sig med noget som helst. Sparsommelighed kan da virke i stik modsat Retning af sit Formaal. Arbejdet standser, og Fattigdommen breder sig. Der er ingen Grund til netop i de Aar, hvor der er lidt Arbejde, at være bange for fra det offentliges Side at sætte Arbejder i Gang. Man undskylder sig med, at man nu ikke har Penge, men vi havde heller ikke ret mange Penge, da vi havde Forsvarslovene til Behandling. Men vi fik dog Penge, og vi have altid Udsigt til, naar det drejer sig om en almindelig national Interesses Fremme, at skaffe Penge.

Jeg vil tillade mig t. Eks. at pege paa en Opgave, der forekommer mig at have almindelig, national Interesse. I dette Land, hvor vi saa sjældent samles om et fælles Formaal, er det vel ikke uden Betydning at tage en Opgave op, hvorom alle kunne samle sig, nemlig Agtelsen for og Kærligheden til Landets historiske Minder, Respekten for Landets gamle Kultur, for alt det, der er opbevaret fra fjærne Tider til vor Tid, for det, der ikke blot er vort Eje, men ogsaa Fremtidens. Jeg sigter her til vore nationale Samlinger i Prinsens Palæ, om hvilke der forelaa et Lovforslag her i Tinget for 10 Aar siden, hvorved man krævede Tilbygninger og Omdannelser, der vilde kræve et Beløb af ca. 1 Mill. Kr. Begrundelsen var simpel og ligefrem. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) motiverede Forslaget og gjorde det ud fra den Grundbetragtning, at her var der noget paatrængende nødvendigt. Kultusministeren, den Gang Hr. Sthyr, fremsatte ogsaa Forslaget med den Betragtning, at det var noget, som man ikke kunde opsætte ret længe. Og det daværende Medlem fra Verringe, Harald Holm, talte om de uoprettelige Tab, der kunde blive Tale om, hvis der f. Eks. kom Ild i den gamle Bygning, der er meget brandfarlig. Hvor letsindige vi nu kunne være med vore nationale Skatte og med Respekten for vor gamle Kultur, fremgaar deraf, at Forholdene aabenbart ikke ere ændrede siden da. Der er derfor al Grund til nu at kræve Forandring, og derom tror jeg, vi alle kunne være enige, hvad enten vi ere Højremænd, Radikale, Socialdemokrater eller 11 Mands Grupper. Vi ere her alle Danske. Vi ere interesserede i, at vi værne om denne Samling,

der repræsenterer Udviklingen i vort kulturelle Liv. Naar der er hengaaet saa lang Tid som 10 Aar i Uvirksomhed, kan man vel nok være bekendt at sige, at der her er en Opgave, der maa fremmes. Og selv om jeg ikke kan vide, om det radikale Ministerium faar en lang Levetid — vi Socialdemokrater ønske det en lang Levetid, der vil jo gaa nogen Tid, inden Socialdemokratiet skal til — mener jeg dog, at Ministeriet ikke burde undlade at fremdrage dette Spørgsmaal. Thi her er der en Sag, der trænger til snarlig Løsning.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse minde om, at der i sin Tid fra Socialdemokratiets Side har været fremsat et Forlangende om, at man ved Slotsholmens Bebyggelse skulde tænke paa vore nationale Samlinger. Jeg kunde i øvrigt ogsaa ønske, at man kunde komme noget bort fra de efter min Mening bureaukratiske Forhold ved vore Museer, saa at man maaske kunde bringe dem ind i et lidt moderne Spor. Jeg vil i den Henseende appellere til enhver, uanset politisk Farve. Naar jeg her har tilladt mig at fremdrage dette Spørgsmaal om en Bygning, vil jeg sige, at Spørgsmaalet drejer sig i Virkeligheden om mere end en Bygning. Det angaar nemlig selve Danmarks Historie, og til Trods for, eller maaske netop fordi jeg er Socialdemokrat — for ogsaa Socialdemokrater kunne have en meget stærk national Følelse, hvad maaske ikke alle ville erkende —, vil jeg sige, at man overfor de Skatte, Nationen ejer, fra alle Sider maa erkende Nødvendigheden af at bevare dem og udvikle dem.

Lars Hansen: Det Billede af vor finansielle Stilling, som den højtærede Finansminister har oprullet, maa opfordre ethvert Medlem til at anbefale den højeste Sparsommelighed, og jeg kan fuldt ud tiltræde den Betragtning, der er fremsat af flere Repræsentanter for Landbokredse, at der ved de Bevillinger, der i de senere Aar ere ydede til Landboforetagender, bør ske betydelige Beskæringer. Jeg kan endda gaa et Skridt videre end det ærede Medlem fra Verringe (Lindø), der sagde, at de havde gjort deres Gavn, thi jeg har aldrig kunnet se, at Bevillingerne have haft en Berettigelse svarende til deres Størrelse. De have egentlig kun medført, at der omkring i de forskellige Landsdele har været et Rend, et Jobberi, om jeg saa maa sige, for at faa fat i disse Penge. Den store, almindelige Landbefolkning har ingen synderlig Del faaet i disse Tilskud. Derfor